

BÁNÁTI PÉTER

1949

Vad nyikorgás rázza a házat,
A nyári vihar tombol vadul,
A sok proli összeborzad,
Megjött az elúzott háziúr.

De a háziúr nem jön meg,
Valahol az égben lengedez,
Mígnem hamuként a harmattal
Egy más vidéken lepermetez.

1951

Látom a gazdátlan házakat,
És kérnék egy pohár vizet,
A nyár hirtelen lángra kap,
A járda hangyaboly-sziget.

Magával ránt a szürkeség,
A kirakat kifosztja szemem,
Hosszú sor a pékség előtt,
A húsbolt szaglik, legyekkel üzen.

A villamos, homlokán győzelmi jellel
Fékez, szikrát vet, ragyog,
Köré gyűlnek valamennyien,
És felfalják az éhes utasok.

Egy kislányra emlékszem...

Egy kislányra emlékszem,
Ki az ablakból kiesett.
Koponyát látok,
Véreset,
Vagyis két felet.
Középen az agy
Az aszfaltra kitéve,
Rózsaszín, árktolt,
Működik, remeg.
A szemek nyitva,
Könnyesek.
Hogy mi történt,
Nem érti,
Hisz gyerek.